



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **V. S. N.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 2. 2019, č. j. 41 A 2/2019 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta Mgr. Jindřicha Lechovského **se určuje** částkou 8228 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 19. 1. 2019, č. j. KRPU-14053-26/ČJ-2019-040022, byl žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla doba trvání zajištění stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody na území

České republiky, který nastal dne 18. 1. 2019 v 9:30 hodin, zajištění tedy mělo trvat do 17. 4. 2019.

[2] Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 2. 2. 2019, č. j. KRPU-14053-41/ČJ-2019-040022, bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění s tím, že mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie po dobu 1 roku. Rozhodnutím Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 26. 3. 2019, č. j. CPR-11943-3/ČJ-2019-930310-V242, bylo odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí ve věci jeho správního vyhoštění zamítnuto a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Z úřední činnosti je Nejvyššímu správnímu soudu známo, že žalobu proti uvedenému rozhodnutí ve věci správního vyhoštění žalobce zamítl Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 28. 5. 2019, č. j. 41 A 12/2019 – 28. Kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku krajského soudu je vedena Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 7 Azs 215/2019.

[3] Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 8. 4. 2019, č. j. KRPU-14053-60/ČJ-2019-040022, bylo dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců rozhodnuto o prodloužení doby zajištění žalobce o 60 dnů od uplynutí doby trvání zajištění stanovené výše uvedeným rozhodnutím, a to zejména z důvodu časové náročnosti zajišťování cestovních dokladů cizince, vyřízení povolení k tranzitu přes území Ruské federace a vyřízení potřebných víz pro členy eskorty, neboť by dle správního orgánu (žalovaného) nebylo v původně stanovené lhůtě možné správní vyhoštění žalobce realizovat. Z úřední činnosti je Nejvyššímu správnímu soudu známo, že žalobu proti uvedenému rozhodnutí ve věci prodloužení doby zajištění zamítl Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 29. 5. 2019, č. j. 41 A 13/2019 – 34. Kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku krajského soudu je vedena Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 1 Azs 208/2019.

[4] Proti původnímu rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 19. 1. 2019, č. j. KRPU-14053-26/ČJ-2019-040022, ve věci zajištění žalobce, které je předmětem posouzení v této věci, podal žalobce rovněž žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ji rozsudkem ze dne 28. 2. 2019, č. j. 41 A 2/2019 - 36, zamítl. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že žalobce ze zákonem vymezených podmínek pro zajištění cizince zpochybňoval výhradně posouzení toho, zda postačuje uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že žalobce splnění ostatních podmínek zajištění ve svých žalobních námitkách nečinil sporným, krajský soud se těmito dalšími podmínkami zajištění dále nezabýval.

[5] Krajský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že v případě žalobce nebyla pro uložení zvláštních opatření za účelem vycestování splněna zejména podmínka stanovená v § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle kterého policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží také v případě, kdy jde o cizince, u něhož je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu. Ze spisového materiálu vyplynulo, že žalobce byl zadržen německou policií bezprostředně poté, co opustil Českou republiku

pokračování

a vstoupil na území Německa. Krajský soud proto považoval za pravděpodobné, že by žalobce v případě, pokud by nedošlo k jeho zajištění, neodcestoval do Vietnamu, ale zopakoval by svůj pokus o vstup na území Německa, jelikož jeho vycestování z Vietnamu bylo vedeno snahou najít si práci v Německu (přechodně v Rumunsku). Krajský soud také podotkl, že žalobce při výslechu ve správním řízení výslovně potvrdil svůj záměr vycestovat do Německa za práci. Krajský soud tedy měl za to, že byly naplněny podmínky § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, které uložení zvláštního opatření za účelem vycestování vylučují. Krajský soud také doplnil, že žalovaný předmětné ustanovení neaplikoval a zabýval se především možností užití jednotlivých variant zvláštních opatření za účelem vycestování, avšak všechny s ohledem na konkrétní situaci žalobce vyloučil, přičemž krajský soud se s jeho hodnocením ztotožnil.

II.

Kasační stížnost, vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, která byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena dne 8. 4. 2019.

[7] Stěžovatel namítal, že žalovaný nedostatečně a nesprávně posoudil možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, neboť důkladně nezvážil stěžovatelovu situaci a svůj postoj založil pouze na skutečnosti, že se stěžovatel nacházel nelegálně na území České republiky, kam byl vrácen bezprostředně po svém zadržení v Německu. Stejně tak považuje stěžovatel za nepřijatelné vyhodnocení této situace krajským soudem, který rovněž vycházel ze skutečnosti, že stěžovatel použil pro nelegální vstup na území Německa území ČR a na území schengenského prostoru vstoupil bez potřebného povolení, což žalovaný i krajský soud nadřadili skutečnosti, že se stěžovatel na území České republiky nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu v řádu hodin a v minulosti se nikdy neprotivil jakémukoliv správnímu rozhodnutí. Stěžovatel dále zdůraznil smysl a účel zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, přičemž odkázal na čl. 15 směrnice 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“) a nutnost takového výkladu příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců, který je se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice v souladu, jak zdůraznil též Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Podle stěžovatele nelze v žádném případě ze skutečnosti, že se stěžovatel původně snažil ilegálním způsobem vycestovat ze své vlasti do Německa, vyvozovat, že je v jeho případě nezbytné přistupovat k nejintenzivnějšímu zásahu do jeho práv, tedy omezovat ho na osobní svobodě. Na stěžovatele je třeba stále nahlížet jako na cizince, který se na území České republiky ani schengenského prostoru dosud nedopustil žádného protiprávního jednání, za nějž by byl uznán vinným z hlediska správního či trestního práva. V době vydání žalobou napadeného rozhodnutí nebylo pravomocně rozhodnuto ani o správním vyhoštění stěžovatele.

[8] Stěžovatel dále cituje následující pasáž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016 – 18: „Většina nelegálních pobytů cizinců totiž zpravidla je vědomých, přitom tito se mohou i cíleně vyhýbat kontaktu s úřady; tato skutečnost však dle Nejvyššího správního soudu bez dalšího nepředstavuje relevantní přítěžující okolnost odůvodňující nepoužití zvláštních opatření. Samotný nelegální pobyt na území České republiky

tak nemůže být důvodem pro vyloučení použití zvláštních opatření podle § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců; opačný přístup by totiž vedl k praktické nemožnosti aplikace zvláštního opatření jako takového, neboť již samotné naplnění podmínek § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v naprosté většině případů nutně zahrnuje nelegální pobyt na území České republiky. Rovněž ani skutečnost, že stěžovatel na území pobýval bez cestovního dokladu a bez povolení pracovat, sama o sobě neznamena, že u stěžovatele je dáno důvodné nebezpečí, že se bude skrývat a že není možno zabezpečit jeho vycestování z území jinak než zajištěním.“ Stěžovatel má tedy za to, že okolnosti jeho případu nepředstavují dostatečný důvod pro závěr žalovaného a krajského soudu, podle něhož v případě stěžovatele nelze přistoupit k rozhodnutí o uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Kromě toho stěžovatel upozornil na skutečnost, že byl na počátku správního řízení dostatečně poučen o svých právech a taktéž byl informován o skutečnosti, že „jakýkoliv nelegální pobyt na území České republiky i schengenského prostoru v jeho případě je zcela iluzorní a neperspektivní“. Stěžovatel rovněž žalovanému zcela otevřeně sdělil všechny potřebné údaje ke své identifikaci, čímž měly být dle jeho názoru vyloučeny veškeré pochybnosti o stěžovatelově snaze o poskytnutí dostatečné součinnosti všem příslušným správním orgánům a taktéž tím mělo být potvrzeno, že stěžovatel již hodlá postupovat v souladu s legálními instituty, které by mu umožnily pobyt na území České republiky; stěžovatel následně podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany, aby svůj pobyt v České republice „založil alespoň na tomto základě“.

[9] Závěrem stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadená rozhodnutí krajského soudu i žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření upozornil, že k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců nepřistoupil zejména na základě § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, jelikož stěžovatel nejenže měl úmysl neoprávněně vstoupit na území jiného státu (Německo), ale také tak učinil. K uložení těchto mírnějších opatření žalovaný nepřistoupil také proto, že ve správním řízení jednoznačně vyloučil jednotlivé alternativy zvláštních opatření za účelem vycestování uvedené v § 123b odst. 1 písm. a) až c) zákona o pobytu cizinců; stěžovatel na území České republiky nikoho nezná, nemá zde žádné rodinné příslušníky (zjištěno z výsledku stěžovatele i z evidencí vedených Policií České republiky), skrze Českou republiku pouze tranzitoval, nemá dostatek finančních prostředků (zjištěno ze seznamu odebraných věcí a z výsledku stěžovatele), ani si je nemůže nijak obstarat. Žalovaný také zdůraznil, že stěžovateli cestu do Německa za úplaty zařídili převaděči, přičemž cestoval vědomě bez cestovního dokladu a víza, ačkoli si byl vědom toho, že pro takovou cestu tyto doklady potřebuje; stěžovatel byl tedy se svou nelegální cestou srozuměn. Stěžovatel se dobrovolně nepodrobil kontrole na vnější schengenské hranici, kdy cestoval v dodávce a dále za pomoci převaděče v osobním automobilu, přičemž účel této jeho cesty byl výhradně ekonomický. Sám stěžovatel uvedl, že v Rumunsku pracoval nelegálně, tj. po svém legálním přicestování nerespektoval platné právní předpisy upravující možnost výkonu pracovní činnosti v dané zemi. Kromě toho byl stěžovatel (dle své výpovědi) ochoten takto pracovat i v Německu a pobývat zde bez jakéhokoliv pobytového oprávnění. Ochota a schopnost respektovat případné uložení zvláštních opatření za účelem vycestování byla dle názoru žalovaného tímto předchozím chováním stěžovatele značně snížena a žalovaný pak z jeho strany nemůže očekávat respektování těchto mírnějších opatření, než je zajištění.

pokračování

[11] Podle žalovaného je třeba vzít v potaz i to, že stěžovatel již vynaložil úsilí a značné finanční prostředky, aby vykonal svou cestu za nelegální práci do Německa, tudíž je zde zřejmý předpoklad, že tuto cestu bude chtít dokončit, spíše než by dobrovolně vycestoval zpět do Vietnamu. Tvrzení stěžovatele, že se nedopustil žádného jiného protiprávního jednání kromě nelegálního pobytu na území České republiky v řádu několika hodin, považuje žalovaný přinejmenším za nepřesné, mající za cíl zlehčovat protiprávní jednání stěžovatele, když stěžovatel vědomě a zcela účelově zvolil cestu do Evropské unie s jasným cílem zde nelegálně pracovat. Stěžovateli tedy není vytýkán nelegální pobyt na území České republiky v řádu několika hodin, nýbrž neoprávněný vstup a pobyt v několika státech Evropské unie. Odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016 – 18, považuje žalovaný za nepoužitelný na tento případ, jelikož oproti věci posuzované ve jmenovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu v nyní napadených rozhodnutích byla zcela přezkoumatelným způsobem zhodnocena možnost využití zvláštních opatření za účelem vycestování. Tvrzení o významu informování stěžovatele o neperspektivnosti jeho pobytu na území Evropské unie pak žalovaný považuje za spekulativní a následně podanou žádost o udělení mezinárodní ochrany za prostředek, jak dosáhnout propuštění ze zajištění a jak si tedy otevřít cestu k možnosti dalšího nelegálního vstupu do Německa. Žalovaný také podotkl, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování není v tomto případě na místě také z toho důvodu, že vzhledem ke stěžovatelově situaci by takové opatření mělo nežádoucí vliv na jeho soukromý život, jelikož by byl v tomto případě ponechán v České republice zcela bez prostředků (ubytování, strava, finance), což je nepřipustné.

[12] Závěrem žalovaný navrhl, aby byla kasační stížnost stěžovatele Nejvyšším správním soudem zamítnuta.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[14] Nejvyšší správní soud následně posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] Podle § 123b odst. 1 písm. a), b) a c) zákona o pobytu cizinců „[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyboštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s

povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené“.

[16] Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu“.

[17] Jednou z podmínek dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců k tomu, aby bylo možné přistoupit k zajištění cizince za účelem jeho správního vyhoštění, je skutečnost, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování.

[18] Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, jakkoli by mohlo být koncipováno přehledněji, jaké důvody ho vedly k rozhodnutí o zajištění stěžovatele bez využití možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Žalovaný k tomuto závěru dospěl především s ohledem na aktuální životní situaci stěžovatele v době svého rozhodování, kdy nebylo možné předpokládat splnění podmínek pro použití jednotlivých zvláštních opatření za účelem vycestování. Stěžovatel totiž neměl na území České republiky žádné příbuzné, ani žádné ubytování, ani zde nebyla reálná možnost, že by si ho zajistil, neboť na území ČR neměl ani žádné kontakty, a taktéž nedisponoval dle své výpovědi žádnými finančními prostředky. Navíc nepředložil žádný doklad totožnosti a ani pro cestu zpět do Vietnamu neměl dostatečné prostředky. Vzhledem k aktuální situaci stěžovatele, jeho snaze vycestovat nelegálně do Německa za prací a již vynaloženému úsilí a finančním prostředkům na tuto cestu lze dle žalovaného důvodně očekávat, že se stěžovatel o tento vstup pokusí znovu. Stěžovatel totiž zcela vědomě nelegálně (bez víza i cestovního dokladu) vstoupil na území několika členských států EU, úmyslně se za pomoci převaděčů vyhnul hraniční kontrole, a to vše s cílem nelegálního vstupu, pobytu, resp. s cílem vykonávání pracovní činnosti na území Německa. Žalovaný shledal, že nebezpečí útěku, resp. skrývání se ve smyslu čl. 15 odst. 1 písm. a) návratové směrnice je v případě stěžovatele jednoznačně dáno.

[19] Uvedené závěry žalovaného důkladně ve světle uplatněných žalobních bodů přezkoumal rovněž krajský soud a neshledal v nich žádné pochybení, pouze doplnil, že vzhledem ke zmiňovaným okolnostem se na stěžovatele vztahuje rovněž § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle něhož zvláštní opatření za účelem vycestování není vůbec možné uložit, pokud je zjevné, že cizinec má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.

[20] Také Nejvyšší správní soud nemá důvod, vzhledem k předestřeným skutkovým okolnostem, se od závěrů žalovaného a krajského soudu odchýlit, a k námitkám uplatněným v kasační stížnosti, které nepřinášejí novou argumentaci nad rámec toho, s čím se již vypořádal krajský soud, pouze opakuje, že výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016 – 18, nedopadá na nyní posuzovanou situaci, jelikož v tomto případě jediným důvodem pro vyloučení užití zvláštních opatření za účelem vycestování nebyl pouze nelegální pobyt stěžovatele na území ČR, ale především skutečnost, že, jak již bylo podrobně vysvětleno, nebyly splněny zákonné podmínky pro použití jednotlivých zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 písm. a), b) a c) zákona o pobytu cizinců, a dále pak rovněž tato nemožnost vyplývala ze zhodnocení celkového jednání stěžovatele na území několika států Evropské unie.

pokračování

[21] Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS, vyplývá, že důvody zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců paušálně nevylučují možnost použití zvláštních opatření; tím spíše to platí pro důvod zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který byl použit v tomto případě. Vždy je dle rozšířeného senátu povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). V projednávané věci se žalovaný i krajský soud možnými alternativami k zajištění stěžovatele náležitě zabývali a své závěry přezkoumatelným způsobem odůvodnili, přičemž Nejvyšší správní soud se s jejich závěry ztotožňuje.

[22] Na závěr Nejvyšší správní soud uvádí, že vzhledem k již uvedenému považuje rovněž námitku stěžovatele upozorňující na jeho součinnost ve správním řízení (o vyhoštění) za nedůvodnou. Je pravdou, že základní údaje o své osobě stěžovatel žalovanému skutečně poskytl a s ním spolupracoval, ale vzhledem k tomu, že stěžovatel nedisponoval v době rozhodování žalovaného o jeho zajištění ani cestovním dokladem, nebylo v té době možné pravdivost těchto tvrzení ověřit. Navíc ani stěžovatelova součinnost a deklarovaná ochota se navrátit do Vietnamu, či skutečnost, že byl žalovaným poučen o nemožnosti nelegálního pobytu na území ČR a schengenského prostoru, nemohou nic změnit na výše uvedených skutečnostech, tedy na tom, že stěžovatel byl v době rozhodování žalovaného bez prostředků a neměl na území ČR žádné bydliště ani vazby. Jeho spolupráce se správním orgánem navíc v tomto případě zcela nevyvrátila pochybnosti o stěžovatelově spolehlivosti v případě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, a to vzhledem k jeho předchozímu, výše popsanému jednání. Ani skutečnost, že stěžovatel dle svého tvrzení následně podal v ČR žádost o udělení mezinárodní ochrany, nemůže mít na zákonnost nyní posuzovaného rozhodnutí žalovaného žádný vliv.

IV.

Závěr a náklady řízení

[23] Zdejší soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však plyne, že mu v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[25] Podle § 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí zástupci stěžovatele, který byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Zástupce stěžovatele, advokát Mgr. Jindřich Lechovský, byl stěžovateli ustanoven již v řízení o žalobě usnesením krajského soudu ze dne 31. 1. 2019, č. j. 41 A 2/2019 - 22. V řízení před Nejvyšším správním soudem ustanovený advokát učinil dva úkony právní služby, a to písemné podání soudu ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních

služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), kterým bylo podání kasační stížnosti, a dále uskutečnění porady s klientem přesahující jednu hodinu ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu, neboť doložil konání této porady se stěžovatelem v Zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách dne 4. 4. 2019 v délce 75 minut. Z těchto důvodů ustanovenému advokátovi náleží za každý tento úkon odměna ve výši 3100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem tedy 6800 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovený advokát dále doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, musí být tato odměna a náhrada hotových výdajů dle 35 odst. 10 s. ř. s. navýšeny o částku odpovídající DPH 21 %. Celkem tedy bude ustanovenému zástupci z účtu Nejvyššího správního soudu vyplacena částka 8228 Kč, a to do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 20. června 2019

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu